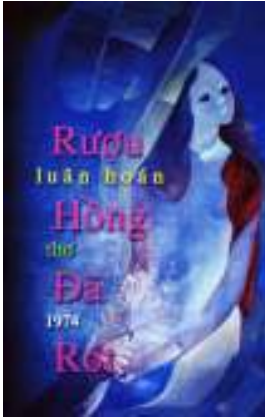

RƯỢU HỒNG ĐÃ RÓT

Luân Hoán

Rượu Hồng Đã Rót
thơ Luân Hoán
bìa, trình bày Nguyễn Sông Ba
Thơ xuất bản năm 1974
tái bản năm 1995
với tranh bìa Nghiêu Đề
phụ bản: Thái Tuấn, Hồ Thành Đức,
Bé Ký, Đinh Cường, Trịnh Cung
Hoàng Trọng Bân

*thơ chỉ là sông cho tôi trôi nổi
tôi chỉ là thuyền cho người lênh đênh
vậy cứ ngồi đây qua sông rộng
vậy em cứ ngồi đây qua hồn tôi...*
Luân Hoán

Thiệp Hồng

tôi đoán chắc rằng em sẽ đến
sẽ vào thăm cho biết trái tim tôi
cái vạt đất đầy phân tình và nước mắt
cái dòng sông đầy hình ảnh và âm thanh

em đừng thẹn và cũng đừng lo lắng
tôi không nhìn vào tận mắt em đâu
tóc em buộc hay thả bay từng sợi
má em thoa phấn trắng hay hồng
những điều đó không làm tôi bận rộn
không làm tôi tăng hay giảm si mê
và chắc chắn tôi không ca ngợi
môi mắt em hay bất cứ điểm nào
bởi tôi biết em là người tự trọng
tôi cũng không yêu cái hào nhoáng bên ngoài
nhưng dĩ nhiên em cũng nên trang điểm
màu áo xanh cho trái mát lòng tôi
guốc em trắng có chiều cao vừa đủ
nâng gót hồng tha thướt bước vào thơ

tôi đã trải hân hoan ngoài ngõ đợi
em cao sang kiêu diễm hãy yên lòng

đêm nếu tôi sẽ nhờ sao sáng
đủ nhìn tay em trắng vỗ lên đàn
trời nếu bão tôi sẽ nặn nỉ gió
đừng thổi bay thân mềm mại tơ giăng
và như thế, chắc là em sẽ đến
sẽ vào thăm cho biết trái tim tôi
"không có lửa làm sao có khói"
không yêu thương làm sao được thất tình
rượu đã rót em hãy say một bận
trong cõi sầu tôi sẽ ấm em đi

em đừng ngại sẽ dẫm lên xác chết
những cuộc tình chẳng chịt trong tôi
cũng đừng ngại sẽ trở thành như vậy
bởi yêu em tôi đã giết chính mình
và đã giết luôn em làm chất liệu
em bằng lòng hay phản đối cũng không sao

đời đã trách tôi dật dờ lẩn thẩn
đời đã khinh tôi lãng mạn điên khùng
tôi muốn nói với em về chuyện người mê gái
mê tình yêu đắm đuối viết thơ tình
tôi muốn nói với em về những bài thơ đó
mà mọi người thường chỉ trích chê bai
em cũng thế ? biết chừng đâu, cũng thế

tôi yêu em, tôi chỉ nói với riêng em
tôi chỉ muốn một mình em đập chén
trong hồn tôi chênh choáng cơn say
chuyện chỉ phải ngợi ca từng ngọn lá
bởi nhờ em đời đã đẹp lâu rồi
và hơn nữa, tôi thiếu tài giả dối
không nguy trang, che giấu những riêng tư

đồng ý thế, nào em yêu, hãy đến
trăm bài thơ tôi đã trải lót chân

hãy đập phá cho tan cho nát
cái đời tôi lẩn thẩn dật dờ
xin nói trước để em đừng kinh ngạc
trái tim tôi là một quyển sổ vàng
em đã đến, dĩ nhiên là đã viết
một đôi dòng lên đó để mua vui

đôi dòng đó, xin cho tôi mượn tạm
biến thành thơ thay tấm thiệp mời

Khởi Hành

ngọn ngành tình sử tôi
khởi đi từ tội lỗi
không thể xóa tên người
chợt nhắc càng hối lỗi

nước biển cát và mây
vẫn cư ngụ ở đó
đêm chợt quay đầu nhớ
còn ngậm ngùi hồ người

Thơ Cứ Mọc Như Râu Như Tóc

thôi em chớ u mê như vậy
được tôi yêu là quý vô cùng
thơ không đọc làm sao ngó thấy
cái say mê vời vợi điên khùng

thôi em chớ ngây thơ bẽn lẽn
được ngồi đây, đâu phải chuyện chơi
vần với điệu chính là võng lụy
nằm lên em, nằm đến muôn đời

thôi em chớ kiêu căng, kiêu cách
có khối người náo nức vào đây
không dám tiếp bởi vì tự biết
cốc rượu nào đã chúc tôi say

thôi em chớ mĩa mai xỉ vả
thơ của tôi là của tôi thôi
dẫu từng chữ có hơi em thờ
hồn vía tôi sống bám đời đời

thôi em chớ là em tôi nữa
chắc chi lòng thanh thản trống không
thơ cứ mọc như râu như tóc
tôi cứ già theo mỗi gân thơ

thôi em chớ là em tôi nữa

lại thất tình ? giàu vậy hay sao ?

Mời Em Ngồi Lại

1

chẳng có lẽ một mình ta ngồi lại
trên chiếu sần trải suốt trăm năm
với một cụm hoa hồng nở mãi
triệu đóa thơ thơm ngát trăm năm

ta mời em, mời các em, ngồi lại
thay cho vì sao lạc ngủ bên vai
cho thi huyết ta đủ làm men rượu
tặng cuộc đời phù phiếm ngày mai

em đừng ngại thời gian xây đá mộ
lên tóc hồng của tuổi bình minh
bởi tình ta tuy không là son phấn
nhưng chính là viên thuốc trường sinh

em lộng lẫy như vàng trắng ta tìm thấy
trong đêm dài hồn hóa sợi thơ bay
môi với mắt dịu nhau về vô tận
trong trùng trùng mê sáng nồng cay

2

chẳng có lẽ một mình ta ngồi lại
trên chiếu sần trải suốt đời ta
với trái tim là cụm hoa nở mãi
triệu đóa thơ không có tuổi già

ta mời em, mời các em ngồi lại
hòa chung dòng máu với tim ta
cho hơi thở ta đủ làm phân bón
nuôi ngát xanh từng cội rễ thi ca

xin đừng ngại, ta một chàng thi sĩ
mê tình yêu hơn mê chính người tình
giàu âm điệu nên ba hoa chút đỉnh
em bằng lòng rộng lượng hy sinh ?

ta không nịnh nhưng mong em chịu hiểu

em là dòng máu chảy trong ta
em là phổi cho hồn ta được thở
em là thơ cho ta được ngâm nga

3

chẳng có lẽ một mình ta ngồi lại
trên đời này với triệu đóa thơ
đã được nở từ các em góp lại
bằng những cuộc tình lộng lẫy thanh cao

ta mời em, mời các em ngồi lại
ta mời em, mời các em ngồi lại

Về Nằm Lại Nơi Mới Cưới

tặng cô ba Lý, Phước Ninh

ta về nằm lại bên Ba
ngày xưa em nhỏ như là chim sâu

ta về nằm lại bên nhau
ngày xưa tóc gối nặng đầu bên vai

ta về nằm lại bên ai
ngày xưa đứt nút áo gài kim găm

ta về nằm lại chỗ nằm
chật vừa đủ tựa âm thầm bên nhau

ta về nằm lại bên màu
má thơm em tập làm dâu thuở nào

ta về nằm đọc ca dao
đã ru em ngủ như sao sáng trời

ta về nằm lại trong lời
em thưa thỏ thề như mời suốt đêm

ta về nằm lại trong em
nghe như hoa nở êm đềm trong ta

ta về nằm lại trong ta
mới hay ta quả chưa già bao nhiêu

Đầu Nguồn Thơ

ít nhất ngày hai bận
la cà ở nhà em
chân thừa, tay thừa nốt
chỉ duy có trái tim

hôn em bằng mắt liếc
hôn em bằng hơi gần
mênh mêng chiều nắng hát
mênh mêng ngày bênh bồng

em chép tặng lý hóa
em chép tặng điện quang
mỗi lần mở vở học
càng thâm thuộc bóng nàng

trời mưa thật là đẹp
trời nắng thật huy hoàng
yêu em lười biếng học
tập làm thơ mê man

thơ thơm như tóc sữa
thơ ngọt như giọng cười
chép đóng đôi ba tập
tặng em, một đời người

em nhận, cất trong cặp
em nhận, gối đầu giường
lông nheo tình tứ đá
từ cuối lớp sân trường

trời mưa thật là ấm
trời nắng thật là nồng
bàn tay chưa dám nắm
lòng đã ở trong lòng

nằm chung cùng một chiếu
ăn chung cùng một mâm
tưởng đã nên chồng vợ
càng ngày... càng như không

lấy tôi, em biếng nói
đôi lúc còn giả lơ
giận em, tôi ti tiện
đòi lại mấy tập thơ

trời mưa thật là lạnh
trời nắng, nóng bức mình
thơ đòi về đã đốt
ngọn bút biết thất tình

yêu nhau yêu lặng lẽ
xa nhau xa âm thầm
trời mưa tiếp trời nắng
lòng tưởng lòng như không

bóng ai chợt lẩn quẩn
giàu một đời phiêu bồng
hoá ra em : ngọn chữ
mở cho thơ thành dòng

Cùng Lời Tỏ Tình Này

vậy là tôi đang tỏ tình
tôi đang xé những ước mơ
tôi đang thiêu một hình ảnh
em cứ ngồi ở đây,
chỗ của em,
mười năm trời tôi dành sẵn

hãy im lặng giúp tôi
viết cho tròn một bài thơ
rồi chấm dứt
rồi vĩnh biệt nhau

vậy là tôi đang tỏ tình
tôi đang bỏ cuộc
đã không giấu nổi em
đôi mắt hắt hiu nắng vàng xa vắng
đôi bàn tay mềm mại tóc xanh
làn da nâu như lai Ấn Độ
tôi không giấu nổi em
người nữ sinh đa tình đó
người nữ sinh của mười năm qua
sông trong tôi như giọt máu

đừng bắt buộc tôi giới thiệu
đừng bắt buộc tôi ca ngợi về vời
thơ tôi là tấm gương

có soi mình, em đừng thảng thốt

thôi em cứ ngồi ở đây
chỗ của em,
mười năm trời tôi dành sẵn

không có rượu, nhưng rồi em sẽ say
em sẽ say, để đừng bao giờ phải khóc
tôi nguyện làm giường cho em ngả lưng
tôi nguyện làm đêm cho em nằm mơ mộng

vậy là tôi đã tỏ tình
tôi đã bỏ cuộc
đã không giấu nổi em
những cuộc vui ngày chủ nhật
những trái ổi xanh ở miệt Đò Xu
những tiếng cười của một người
giả vờ ngây thơ khờ dại
tôi cũng không làm sao giấu nổi em
chuyện người con gái đến thăm tôi tình cờ
đang lúc tôi thay nước cho hồ cá
và bàn tay nào bịt mắt tôi
và bàn tay nào nhen vào lòng tôi sợi lửa

sẽ trở thành vô duyên
nếu nhắc hoài kỷ niệm
em đồng ý với tôi
chúng ta đều lận đận
dù sống cạn cuộc đời
để gì em biết được
có một người biết yêu em

sẽ không nói những vui buồn
khi em lấy chồng
(một người em không yêu)
khi em sinh con
khi chồng em bị ngộ sát
khi em lận lợi tìm kẻ sinh nhai

sẽ không diễn tả nỗi nhớ nhưng chua xót
bởi đã nói yêu em
còn điều gì cần nói nhiều hơn nữa ?

em cứ ngồi ở đây
chỗ của em, mười năm trời tôi dành sẵn
môi phai hồng nhưng mong em hãy hôn

hôn một lần cho tan phiền muộn

tôi sẽ là son cho em tô môi
tôi sẽ là sôu cho tình em thơm ngát

sẽ phải tự hỏi tại sao mình bỏ cuộc
tại sao mình tỏ tình
với một người đã tan trong mạch máu
đến bao giờ tôi đích thực thấy tim tôi ?
đến bao giờ tôi cầm lại tay em nói thẳng:
tôi yêu em

vậy là hết rồi đó em
những lời nồng nàn tôi đã nói
trong một bài thơ
tưởng không bao giờ viết được
muốn ghi tên em ở đầu bài
muốn đề tặng
nhưng thôi, trò trẻ con
tên em là tên một loại hoa
màu tình yêu
tên em bỗng tan như giọt nến

tôi cũng bắc ghế ngồi ở đây
chưa say, nhưng cũng vừa chóng mặt

Thơ Cho Buổi Chiều 03.3.1970

có gì lạ đâu, em vừa đến thăm
cũng giản dị như bao nhiêu người khác
lúc mở cửa, tôi dặn mình bình thản
sao buồn vui cứ thổi gió trong lòng

nước đã rót, dám mong em thành thật
trà chẳng nồng nhưng ai rót tình chung
lệ chẳng chảy nhưng lòng buồn, đã vậy
xin được mời em ghé môi hôn

nắng chọt mỗi cánh vàng ngoài hiên vắng
tôi cũng vừa qui nép cửa tình ai
trên trời rộng bao nhiêu dòng mây trắng
trong lòng tôi đã giăng chạt thơ sầu

em gắng kể đời hồng nhan trôi nổi
trong đón đau nào em đã vờ quên

tôi cũng gắng ba hoa cười bình thân
cho buổi chiều này trẻ lại mười năm

em gắng kể cho áo sầu trắng mãi
cho cô đơn vẫn đầy mắt đa tình
cho vụng dại của anh chàng thi sĩ
chưa mượn thơ để kín đáo tỏ tình

em gắng kể cho tóc dài từng sợi
nuôi trên đầu em ngàn triệu nụ hôn
lòng ai đã thềm làm con chí mền
lợi thên thang trên những đỉnh tóc *hồng*

em gắng kể cho ai kia say khướt
trong lời sầu như giọt lệ kiều nương
ai chợt nhớ ai vẫn thường dạo phố
cùng một người em gái nhỏ dễ thương

và ai đó đã vụng về che giấu
bảo chỉ thương đứa em đó vô cùng
em gắng kể cho một người nào đó
biết chuyện vui của một gã thất tình
vẫn thường ghé nhà em ngày nghỉ học
nói rất nhiều nhưng toàn chuyện vu vơ

em gắng kể cho nước trà đang uống
có hương thơm như ướp búp tay xanh
có chua xót như nỗi đau vừa dậy
trong lòng ai vừa trẻ lại mười năm

em gắng kể cho buồn che nỗi thẹn
đời không vui nhưng vừa đoạn tang chồng
chẳng hy vọng lót lòng nhau giải lụa
nhưng tiếc chi không phung phí đời nhau

thôi em đến thăm tôi, ừ hẳn thế
hay chính tôi vừa mới đến thăm tôi
hay chính tôi vừa đến thăm chàng thi sĩ
suốt đời vui vì những chuyện thất tình

em hãy nhận nơi đây lời xin lỗi
lời cảm ơn, vì như vậy đó em
tôi còn mãi được bài thơ này nữa
mà đến bao giờ em mới được xem ?

ôi khi tiễn em về cùng bốn phận

làm mẹ hiền, làm góa phụ muôn năm
tôi thấy rõ được tôi, thẳng khốn nạn
đã yêu thương để toan tính kiếm lời

em hãy nhớ đừng bao giờ kể lại
với con em những đau đớn của mình
vì ba nó không bị ai mưu sát
ngoài một người đã thành thật yêu em
đã cầu nguyện cho đời em cô độc
đã điên cuồng ao ước thế cho nên...

xin bình thân bước qua lòng cửa vắng
bước qua dần từng ngõ gác trái tim
khi quay lại ghé ngồi, tôi thừa biết
sẽ làm buồn làm khổ những vần thơ
khi quay lại ghé ngồi tôi thừa biết
đường chỉ môi em còn quấn chặt đời tôi

đã cố gắng để giữ thắm tiếng gọi
đã nhủ mình, thôi như vậy cũng hay
không giọt lệ nào buồn hơn im lặng
và bài thơ không thể hay hơn

chiều ơi chiều bao la thêm chút nữa
ta vừa cho người trẻ lại mười năm

Xin Huế Một Người Tình

đã từ lâu ta chờ ta đợi
một người yêu xứ Huế đến cùng ta
đến cùng gã bông bênh trăm ngọn tóc
như rừng xanh chiều thổi gió qua
như ngọn sóng trên dòng sông gọi mãi
những người tình còn ở phương xa

em xứ Huế, hỡi người em xứ Huế
xứ của trời có núi Ngự sông Hương
xứ của người có nồng nàn nhan sắc
xứ của đời có hò hẹn yêu thương
xứ của ta có đợi chờ ao ước
xứ của thơ lộng lẫy dị thường

em xứ Huế, hỡi người em xứ Huế
ta đã chờ em mấy mươi năm
chờ mái tóc lưng chừng vai áo trắng

chờ nụ cười nghiêng vành nón xa xăm
chờ gót biếc ươm hoa lên đường phố
chờ gió bay sau tà áo lụa thơm

em xứ Huế, hỏi người em xứ Huế
ta đã từng qua Gia Hội Kim Long
ta đã từng về Đông Ba Vỹ Dạ
ta đã từng ra đứng dọc bờ sông
ta đã từng ngồi trước trường Đồng Khánh
nào ta qua được mấy tấm lòng ?

em xứ Huế, hỏi người em xứ huế
đến bao giờ các em đến cùng ta
đến cùng một nhà thơ lãng mạn
như dòng sông nơi em ở hiền hoà
như đôi mắt của chính em kiều diễm
nở nụ tình rục rở bao la

em xứ Huế, hỏi người em xứ Huế
hãy yêu ta như yêu trái nhãn lồng
hãy yêu ta như yêu từng viên ngói
trên nóc nội thành vàng bóng hoàng hôn

em xứ Huế, hỏi người em xứ Huế
ta qua đò, ta qua hết dòng sông
sông bớt đẹp nếu ta không yêu mến
các người em gái Huế dễ thương

xin âu yếm hỏi em điều vẫn sợ :
- làm rê người xứ Huế khó hay không ?

Giày Hoa

đâu có phải tình cờ trời mưa gió
đường phố vui nước rịn rã chan hòa
đâu có phải tình cờ em qua ngõ
sây chân hồng làm lạc chiếc giày hoa

đâu có phải tôi vô tình cố ý
lần thân nhìn em bên lên băng khuâng
lòng cống sâu tôi làm sao tìm thấy
chiếc giày nằm buồn bã nhớ bàn chân

như duyên nợ bất ngờ tôi tìm thấy
trái tim mình vừa gặp một trái tim

và điều đó hình như em cũng vậy
nên nụ cười chợt bối rối mắt chim

chợt vội vã giao tôi lời gói gắm
cùng chiếc giày như một vật làm tin
tôi ngồi ngắm mưa theo từng bước chậm
em đi xa nhưng tình ghé lại gần
lòng rộn rã như muôn ngàn hạt nước
gõ vào hồn nỗi nhớ băng khuâng

sau cơn mưa lòng cống sâu đã cạn
giày của em tôi đã nhặt đủ đôi
tay thương nhớ nâng niu từng chiếc nhỏ
em qua đường đâu có nhớ gì tôi ?

em ái ngại hay là em còn thẹn
giày nằm đây bàn chân ngọc về đâu
thôi xin giữ cạnh giày tôi em nhé
giày sánh đôi, coi như đã có nhau

Tạ Lỗi Một Người Tình

em bảo ta là một gã nông
già đời mà vẫn sống bông lông
một thân côی cút sao không tủi
đời rỗng như là con số không

ta cũng toan nghe em dừng lại
bên người nào đó để cho xong
hỡi ơi ai chẳng thêm hạnh phúc
hạnh phúc hơn gì một chiếc gông ?

em ơi chớ trách ta hèn nhát
đã lỡ thương rồi, hãy cảm thông
hãy gắng đợi ta cho đến hết
một đời làm con thú chạy rông

và hãy thương ta cho đến chết
một đời ngưỡng vọng với hoài trông
em hơi buồn chi em phải khóc
sầu đau xin hãy xếp trong lòng
tình ta hạt muối chìm trong nước
em chớ mong tìm chớ ngóng trông

em hơi buồn chi em khóc vậy

ngày xuân em hãy gói tay chồng
lắng nghe máu chảy trong tay ấy
hẳn giống như là máu cô nhân ?

còn ta chừ cũng đề huề lắm
một gói hành trang bọc *nylon*
ta đi tình tự cùng sông núi
oai thế nào em có ngán không ?

hẳn nhiên có lúc ta cũng nhớ
đôi mắt đêm nào sáng bên song
hẳn nhiên ta cũng buồn ghê lắm
không khóc được nên vẫn tủi lòng

ta chừ như vậy, chừ như vậy
cũng ngán cho mình cái nổi nông
không nghiện cà phê, không ghiền thuốc lá
chỉ thích rượu ngon với má hồng

em đã hiểu ta thì tha thứ
cho thằng suốt kiếp sống long đong
và gắng nhận đây lời tạ lỗi
ta vừa tuyên đọc giữa hư không

hỡi em, nước mắt nào trong rượu ?
và trái tim nào quên trở bông ?

Chờ Một Người Yêu Xứ Bắc

ta ao ước có người yêu xứ Bắc
để được đi Nam Định Hải Dương
để được thăm Hải Phòng, Hà Nội
nghe chân hôn ba mươi sáu phố phường
nghe tim nhịp lên hàng thau hàng bạc
lên từng nhà từng ngõ ngách dễ thương

em xứ Bắc, hỡi các em xứ Bắc
ân nơi đâu, sao chưa gặp, yêu ta ?
sao chưa đến cho ta lời chim hót
cho ta rùng âm điệu thi ca
cho ta chiếc khăn choàng mái tóc
thơm hương sương mù mật ban mai
thơm hương gió từ Bắc Sơn thổi lại
khúc ân tình đời thân ái choàng vai

em xứ Bắc, hỏi các em xứ Bắc
ta mong chờ, ta ao ước được yêu
như được uống giọt nước xanh Hoàn Kiếm
như được nhai em nuốt vào tim
như được đến quê hương Nguyễn Khuyên
như được thăm mồ mả Nguyễn Du
như được thở nồng nàn hương rượu
của Tân Đà ngất ngưỡng phiêu du

em xứ bắc, hỏi các em xứ Bắc
nào hãy yêu, nào hãy yêu ta
như đã yêu từng trang tiểu thuyết
từng câu thơ lãng mạn trữ tình
từng tiếng hát ngọt ngào thao thức
từng cuộc đời trôi nổi điêu linh
từng giọt lệ của chính em chờ đợi
một người tình như giọt nắng bình minh

em xứ Bắc, hỏi các em xứ Bắc
ta đã yêu, ta đang đợi chờ em
ôi nghe nói nước sông Hồng đỏ lắm
ta muốn ngồi để ngắm thủy triều lên
để xin phép nhỏ một dòng máu ấm
làm chút quà ra mắt xứ sở em
làm cốc rượu cho tình ta nồng mãi
trong cuộc đời nám bụi lênh đênh

em xứ Bắc, hỏi người em xứ Bắc
nào hãy yêu, nào hãy yêu ta

Lần Về Nhà Trọ Cuối Cùng Ở Quảng Ngãi

ta về nằm lại trong sân
nơi xưa em đỏ mắt nằm đợi ta
ta về ngồi trước hiên nhà
thuê cho em ở gọi là gần nhau

ta về ngồi lại thật lâu
nghĩ không ra được một câu thơ nào
ta về đứng lạnh như sao
sống hoài trên đỉnh trời cao nên buồn

ta về ẩn lại núp chuông
nghe tim rung nặng điệu buồn phân vân

ta về đi rảo quanh sân
đánh hơi tìm những bước chân em hồng

ta về hôn những nhánh bông
trên cây em đã vun trồng mát tay
ta về khua nạng loay hoay
thu trăm hình ảnh em đầy không gian

tiếng chim chọt động nắng vàng
lòng ta chọt lạnh hai hàng lệ sa
ta chừ đã khác hôm qua
ta chừ quả thật khác ta mất rồi

có nên hủy diệt cuộc đời ?

Bài Ca Của Người Thất Tình

trắng đêm ta ngồi uống rượu
một mình một chén đăm đăm
trời cao mấy vì sao rụng
buồn chưa đủ lót chỗ nằm

ai cho em về gõ cửa
hồn ta nào phải cõi không
mà em neo tình cư ngụ
sầu ơi gắng nép trong lòng
nhớ em, ta nào hay biết
đêm dài, dài quá đời ta
yêu em, ta nào hối tiếc
cuộc đời trống rỗng xác ma

trắng đêm ta ngồi uống rượu
như tuồng trời đất xoay xoay
hình như lá cây khẽ rụng
sao lòng ta chẳng chịu say
ai cho em về tìm bóng
hồn ta nào phải tấm gương
lệ đây ta nhờ em khóc
cho vừa đủ rửa vết thương

yêu em ta nghêu ngao hát
một mình ta dẫm bóng ta
tiếng không lời sao bi đát
nhạc không điệu cũng xót xa
em ơi còn bao nhiêu rượu

ta còn được uống đêm nay
mưa ra nuốt vào đầy lệ
ta say ? lạ thật, ô hay

ồ ta là ta đấy chứ
em còn nhận được hay không
đời ta chính ta không thiết
hơi đâu em giữ trong lòng
trăng đêm ta ngồi uống rượu
ly rồi ly nữa nghe em
mừng ta được mời ăn cưới
mừng em...vâng, để mừng em...

Gia Đồi Gió Trắng

tặng Phạm Ngọc Niên

nét sâu lẩn trong dáng em
rủ tôi trôi nổi từng đêm chập chùng
nghĩ quanh quẩn, nhớ lung tung
em buồn ai cũng đi cùng cõi thơ ?

tôi già đời vẫn ngu ngơ
yêu em mơ mộng vu vơ suốt ngày
đi ra vấp sợi lông mày
đi vào vương nhịp thở đầy hương môi

hết đi rồi tiếp tục ngồi
làm thơ vớ vẩn một đời phiêu du

tôi già đời vẫn còn ngu
yêu em mãi miết trùng tu nỗi sầu
trái tim như vạt đất màu
già đời mới biết ta giàu gió trắng

Nụ Hoa Cho Người Em Hội An

cốc rượu quý từ trái tim đã rót
xin mời em, nếm thử giọt tình ta

lưỡi se đắng xin em đừng thảng thốt
môi đượm nồng xin em chớ băng khuâng
trong nồng đắng có lòng ta dịu ngọt
đủ bốn đời các em nở nụ xuân

em xa lạ hãy nghe ta cho rõ
vần điệu này dù diêm dúa ba hoa
cũng chớ được ân tình ta rục rờ
ghé xuống hồn các em nổi thiết tha

em xa lạ hãy nhìn ta cho kỹ
râu tóc này là rừng gió yên ru
mắt mi này là biển xanh mời gọi
những người tình về dự cuộc phiêu du

sao còn ngại hỡi các em xứ Quảng
hỡi các em kiêu diễm của Hội An
của thành phố ta ra đời làm khách
(lúc về thăm ngại cả bước chân vang)

sao còn ngại hỡi các em tóc lụa
mắt bồ câu chưa rộng quá công trường
tay xanh biếc như hàng rào dâm bụt
lòng trong veo như những hạt sương

sao còn ngại hỡi các em phố cũ
nào hãy yêu, yêu tha thiết tự nhiên
ta thừa biết đêm nào em cũng mộng
thấy ta ngời vuốt tóc bện thơ tiên

sao còn ngại hỡi các em cấp sách
làm nữ sinh hay làm nữ giáo sư
mà chưa dám làm người yêu ta chốc lát
cho cuộc đời thêm nồng vị phù hu

em xa lạ hỡi các em xa lạ
ta gọi tên: lộng lẫy những người yêu
ôi thêm quá màu ngói buồn Không miếu
màu tường rêu chùa Phước Kiến vào chiều

lại đây nhé, từ chùa Cầu nám bụi
lại đây nghe, từ Cửa Đại cát thơm
ta quì gối dâng thơ làm lễ vật
nguyện yêu thương với tất cả tâm hồn

Vẽ Em Lên Thơ Lên Cuộc Đời

tôi không có gì, ngoài tình sử
cả đời tôi
đã sống

và sẽ sống
bằng chùng đó

tôi đã mất tuổi thơ
nhưng không có tuổi già
tôi chỉ có tuổi yêu
tuổi thất tình
tuổi mơ mộng
tuổi làm thơ
và triệu bài thơ của tôi
chỉ là một bài thơ

chỉ là một câu thơ
vỏn vẹn
là nụ hôn trên môi em

tôi xin vẽ em lên thơ của tôi
lên cuộc đời tôi vinh hiển

vẽ từng gót chân hồng
vẽ từng nốt ruồi xanh
vẽ từng cái bết son
vẽ từng cái răng khểnh trắng
vẽ từng sợi tơ thơm
vẽ từng làn da lụa chín
để được sống trong em
để được thở hơi em
thơ
thơ chan hòa vỡ tràn trên thân thể ngọc

tôi tưởng chùng muốn ghen
với chữ nghĩa với vần điệu
cứ bông ảm
cứ nịnh hót
cứ ca ngợi
cứ nựng em mỗi ngày, mỗi giờ
cứ chung em ra cho mọi người chiêm ngưỡng

em
tôi vẽ em lên thơ
lên cuộc đời tôi vinh hiển
xin mời em ở đó
xin mời em dạo chơi
cuộc đời tôi
thế giới tình yêu bát ngát

Ở Hướng Mặt Trời

tặng Thanh, cửa đông

trời mọc hướng đông
bởi vì em ở đó
nước tụ lại thành sông
bởi vì em ở đó

tôi đến mọc vông xanh
giữa vườn thơm lá ngọc
nhựa sống reo chuyền cành
nâng cao giọng chim hót

mặt trời mọc hướng đông
bởi vì em ở đó
cười nói tỉnh như không
giữa đêm ngày đạn nổ

vì sao em ngó lại
cớ sao tôi nhìn lui
mắt bắt mắt, đường bụi
thời suốt nổi ngâm ngùi

thư gói lời em viết
lòng gói tiếng em cười
lần đầu tiên em biết
mùi vị được yêu người

mặt trời mọc phương đông
nước tụ lại thành sông
bởi vì em ở đó
nên còn thơ trong lòng

Ghé Thăm Người Tình Cũ

tặng Nga

tôi trở về tình cờ không biết trước
chông của em vừa mới hy sinh
em đã nặng hai tay hai đứa trẻ
đâu đủ giờ sầu cho chóng bạc tóc xanh

tôi muốn ngộ cùng em lời xin lỗi
lời chia buồn, nhưng ngại mất lòng em
tôi muốn thở vào môi hai đứa trẻ

nhưng ngại buồn lòng người quá cố, không nên

mắt em đỏ như cây đèn sáp trắng
tôi không tin em khóc được một mình
lòng tôi mở chia hộ em giọt tủi
xin em cầm đặt nhẹ xuống lư hương

tôi muốn hỏi bây giờ em còn giữ
suốt đời này nghề y tá hay không ?
và băng bó vết thương người có đủ
an ủi mình mang nặng vết thương ?

sao em bảo đời em toàn đau khổ
biết, tránh rồi, mà vẫn gặp, thế thôi
chồng tử trận, người yêu xưa tàn phế
mong cho ai ngày tháng nhẹ ưu sầu

tôi không chống nạng về đây để gõ
lên tim em những kỷ niệm xa vời
cũng không để nhờ em băng bó
nỗi điều tàn trên thân thể tôi

và chắc chắn không làm sao giải thích
chuyện về thăm của gã thương binh
đã có vợ, có con xinh đẹp
em bằng lòng, kỷ niệm khó quên ?

thôi đã trót đến đây rồi, hãy rút
cho lòng nhau chút lệ ấm đi em
bàn chân trái ngày xưa em thường gồi
giờ xin đời làm một ngọn hương
hãy thấp sáng cho con em ngồi học
cho con tôi ngồi tập vẽ bản đồ
đừng có khóc, tôi đi đây, đừng có khóc
nặng gõ sầu lóc cóc đường khuya

Hình Ảnh

mười năm rồi sao vẫn nhớ
giây đàn rộn rã trong tay
cổ cao em dài giọng hát
nói đời vui với chân mây

mười năm rồi sao vẫn nhớ
đường xanh chiều ấm bóng cây

tóc thơm em kề bên má
tay nóng nần xếp trong tay
mười năm rồi sao vẫn nhớ
bãi vàng gió rũ cát bay
áo hoa em làm vũng lụa
mời nhau vẽ mộng gió mây

mười năm rồi sao vẫn nhớ
đêm hồng lòng ngả nghiêng say
lệ vui em hòa trong rượu
thương yêu xô dạt đắng cay

mười năm rồi sao em hỏi
tôi buồn, thật, giả, ô hay
lời sầu ai uơm trong ngực
tha hồ thơ cứ tỏ bày
mười năm rồi sao em hỏi
tôi già từ thuở chia tay
đón đau nào không có tuổi
tóc tơ nào buộc tháng ngày

mười năm rồi sao em hỏi
tôi vừa trở lại hôm nay
chất chiu uơm từng hình ảnh
đẹp, buồn lãng đăng mây bay

Tập Làm Gã Thất Tình

cũng đi đứng lông nhông ngoài phố
cũng dật dờ lẩn thẩn quanh em
cũng lẩm nhẩm đọc thơ, ca hát
cũng chong đèn ngồi thức suốt đêm
cũng thăm hỏi dò la tin tức
cũng đợi chờ thương nhớ gọi tên

cũng áo xăn tay cũng quần không nịt
cũng một mình hút thuốc uống bia
cũng áo vắt ngang vai, tóc không buồn chải
tôi tập tôi
làm gã thất tình
em đã ngồi đầu sáng nay trong lớp
gần Quỳnh Chi hay cạnh Ý Vân ?
thầy có gọi, em thuộc bài nghiêm chỉnh ?
có băng khuâng, thắc mắc, chờ mong ?

em đã làm gì chiều nay với mẹ
ở nhà vui, hay đến lớp vui hơn ?
em có nhận thư hồng ai đó ?
em có nghe lời dụ dỗ ai không ?

em sẽ làm gì trước khi đi ngủ
có nhớ ai có mơ mộng gì không
có đắp ngực có gối tay nghe máu
có mỉm cười như mụ dạy trong mơ ?

tôi tự hỏi thật nhiều điều lắm lắm
tôi làm thơ về mỗi chuyện của em
gửi báo đăng, in thành tác phẩm
ngân ngơ buồn, đã đủ chưa em ?
em sẽ đọc bài thơ này, có thể
gặp bóng em lảng vảng ở trong này ?
hương chữ nghĩa hay là hương yêu mến
sẽ sống cùng hồn phách của tôi đây

tôi vẫn nhớ cái hiên hồng hoa giấy
buổi chiều nào em ngồi dũa móng tay
tôi vẫn nhớ bài thơ đầu tôi viết
(rất buồn cười, tội nghiệp, dễ thương)
thôi, tôi chỉ đùa tôi đây chứ
tập thất tình chứ đâu được thất tình
em yêu đâu dù nghìn trùng xa cách
cũng rất gần vì em đã sống trong thơ

tôi nhìn tôi, tôi tiếp tục giả vờ

Hạt Sương

đã hy vọng xong bài thơ sẽ ngủ
đâu có ngờ lòng thao thức suốt đêm
vẫn khờ dại, điên cuồng như một thuở
xa xôi nào mong chợp mắt mơ em

ai đã biết tôi trùm chăn kín mít
co tay nằm gối mộng bán khoán
ai đã biết tôi rất lười dậy sớm
mong ước mơ cao vút cánh chim bằng

ai đã biết tôi kể cùng chúng bạn
(những thằng thân và những đứa vừa quen)
tôi đã có một người tình tuyệt hảo

đẹp, thơ ngây, duyên dáng...khó ai bằng

ai đã biết tôi viết đều nhật ký
ghi từng giây được thấy dáng em đi
ghi từng phút được em cười liếc mắt
ghi từng giờ chờ đợi vu vơ

ai đã biết tôi vẫn khờ như vậy
gần ba mươi vẫn là gã trai tơ
yêu để nhớ, để làm thơ đăng báo
đề tặng em, còn thẹn đến như khờ

nỗi ngờ nghịch thật tình xinh xắn đó
đã làm em kinh ngạc cũng nên
tôi cũng biết quá cù lần như vậy
không bao lâu tôi sẽ đánh mất em

nhưng vẫn mở không ra lời âu yếm
(qua lá thư hay những lúc gặp nhau)
em đẹp quá, không đủ lời ca ngợi
nên qua thơ, tôi một kẻ vô tình

em chẳng hiểu được tôi, em yêu dấu
đêm từng đêm lằm nhăm một vài câu
ngày qua ngày phiêu du ngàn ý mộng
tôi rong chơi trên tuyết đỉnh tình sầu

em yêu dấu, gắng vui lòng chấp nhận
cái hững hờ khinh bạc dễ thương
dưới ánh sáng tình em tôi rục rở
đẹp, mong manh, lấp lánh hương sương

Trong Cõi Nhớ

tôi thu dáng đứng bên cây
chiều bao la gió sao không bay sầu
em xa tôi đã bao lâu
tóc tơ kia đã mấy màu gổn chẵn ?

thương tôi hờn khuất bóng trăng
vuốt hoài không thẳng nếp nhăn đau buồn
một đời lấp lánh hạt sương
ôi trong cõi nhớ em thường đứng đâu ?

yêu em những tưởng làm giàu

mà ra quanh quẩn vẫn câu thơ này

lệ mềm chưa hỡi ngón tay
chất chiu tình xếp chưa đầy giọng ru
ai còn đợi đến ngàn thu ?
ôi trong cõi nhớ tôi mù đã lâu

Hồi Âm Cho Người Tình Sông Vê

tặng Suong

không chờ đợi nhưng thư em đã đến
không yêu thương nhưng bỗng nhớ nhưng
tôi cởi áo, gối đầu nằm đọc
lá thư em thăm hỏi chia buồn

chắc buổi sáng nơi em ngồi có gió
có sương bay lên đôi chữ vô tình
có con bướm ngoài vườn tha giọt nắng
về tổ sấu tìm lại trái tim

tôi gặng tưởng tượng ra tờ giấy trắng
bàn tay xanh suy tính, ngập ngừng
tôi gặng tưởng tượng ra từng ngọn tóc
trên đầu em nghiêng xuống lá thư

và như thế không chừng đâu tôi biết
những lời buồn em bày tỏ cũng nên
và như thế không chừng tôi viết được
bài thơ tình đăng báo tặng em

điều chắc chắn em cũng cần nên biết
tôi bây giờ là kẻ lạc quan
ngày khắp khênh lang thang nhìn thiên hạ
sống hộ mình, vui biết bao nhiêu

bởi nước mắt không còn để khóc
bởi trái tim đã hết oán thù
bởi tàn tật tôi yêu đời hơn nữa
càng yêu đời, tôi càng nhớ nhưng em

và chắc chắn vợ tôi không trách móc
một người chồng lãng mạn, bông lông
đời cũng thế, phải không đời thân mến
lòng của tôi như một cốc rượu hồng

cũng nên nói để em thông cảm
thơ tôi bây giờ là chiếc lá khô
em đừng kiêu trong này kỷ niệm
em đừng hôn lên những chữ bơ phờ

lẽ dĩ nhiên làm sao quên được
những buổi chiều sông Vệ bông lông
những viên kẹo đến tận bờ Đức Hải
những chiếc hôn gói trong mảnh giấy hồng

thành thật nói rất buồn khi nhận được
thư của em từ sông Vệ gửi ra
tôi đã đốt để ngồi nhìn khói biếc
bay quanh mình thấm thấu vào da

thôi đừng nhé, hỡi người tình sông Vệ
hỡi người tình của giọt thơ ta
em đã sống muôn năm rồi đó
chỉ mình ta sầu một năm mờ

Thơ Ngoài Trời Mưa

trời mưa vậy em đi đâu ướt áo
ướt gót chân kiêu hãnh đó, bây giờ
ướt mái tóc xôn xao trăm lời gió
ướt mắt cười cao ngạo vỡ dòng thơ

trời mưa vậy, em đi đâu vội vã
đây lòng tôi, cái thềm vắng trú mưa
đây tim tôi, cái ghế chờ mưa tạnh
đây đời tôi, cái vông lựu muôn đời

trời mưa vậy, em đi đâu lạnh lẽo
lửa đã hồng, mời em ghé lại hong
tay ân ái đừng để nhăn đầu ngón
môi nồng nàn đừng để tái màu vui
trời mưa vậy, em đi đâu em hỡi
em không vào, tôi tình nguyện đi theo
thơ tôi thẹn nhưng tình tôi thân mật
vui vẻ che em dưới ngực chân tình

trời mưa vậy, hình như tôi chợt biết
người dầm mưa có liếc mắt, giả lơ

Giọt Mưa

buồn bực quá tôi lang thang khắp phố
gặp trời mưa ghé núp trước nhà em
em thấp thoáng vô tình hay hữu ý
tôi đã về suy nghĩ suốt đêm

đời trống rỗng chẳng còn chi thú vị
nên tôi vừa quyết định: yêu em
để mơ mộng, để nhớ thương, có lý
và cũng đỡ buồn, cũng đỡ cô đơn

em xa lạ hãy cùng tôi dự cuộc
yêu thương nhau như hai kẻ ngông cuồng
cuộc đời tôi chẳng còn chi quý báu
ngoài trái tim, tôi xin tặng em luôn

em ngần ngại ? em nghi ngờ ?, đúng lắm
tôi, bụi đời, từng trải, thế nhưng
yêu em vẫn với tình yêu thứ nhất
với say mê, chân thật vô cùng

em hãy hiểu rằng tôi là cội rễ
của nổi sào tuyệt đỉnh thanh cao
được đau đớn vẫn còn hơn an phận
sống một đời đơn độc dửng dưng

em xa lạ, chắc chưa hề yêu dấu
vậy hãy yêu, yêu tôi thật say sưa
trong trời đất tôi là sao bắc đẩu
trong tình em, tôi chỉ hạt mưa

Có Phải Tôi Là Sở Khanh

đâu dám quên những hạt mưa buổi sáng
những hạt mưa trong mí mắt em
những hạt mưa trên chân người đứng đợi
một người qua, chắc chắn không phải tôi

đâu dám quên lời đầu tiên tôi nói
để làm quen, để được đón đưa em
để được hẹn, được chờ, được nhớ
được buồn phiền đầy đủ lý do
đâu dám quên đoạn đường qua cầu vắng
bánh xe lăn tà áo chạy theo trời

em thờ ảm gáy tôi bao nhiêu bận
bao nhiêu sâu đã nặng hồn tôi

đâu dám quên bàn tay em mở cửa
kéo ghế mời tôi chén nước trong
tôi đã uống mật ong hay nước mắt
nụ cười nhòe trong đáy mắt trong
đâu dám quên đũa con em ba tuổi
giọt máu vui trong giây phút sa đà
hương tóc sữa tôi đã hôn nhiều bận
đã nhủ thầm sẽ cố gắng làm cha

đâu dám quên tôi thề nguyện tha thiết
đã ước mơ, lên kế hoạch đảng hoàng
đã tiết kiệm chắt chiu từng giấc mộng
đã để dành từng nỗi hân hoan
vậy mà bỗng tự nhiên tôi phản bội
con đường vui không đón nỗi em về
tôi khốn nạn, đã đành, tôi khốn nạn
em một lần nữa gặp sở khanh

hãy nguyện rửa như đã yêu và tin tưởng
hãy xem tôi như một kẻ qua đường
hãy cười lớn như tôi đang cố gắng
quên em và quên trái tim tôi
cũng đừng hỏi vì sao tôi bỏ cuộc
và trở ngại nào chia rẽ chúng ta
em là phổi và tôi đã thờ
em là tim và tôi đã yêu
đầu đau đớn hay dừng đứng, cũng một
mình em ôm mỗi hận âm thầm

thôi đành vậy thờ than gì thêm nữa
không minh oan xin lỗi em đâu
điều chắc chắn tôi thật lòng lặp lại
tôi yêu em nhưng mình phải mất nhau

Vội

sánh vai cùng đạp xe đi
phố đêm mất điện, nghĩ gì đó em

mặt mày nhau, đã từng xem
trái tim thì thật lem nhem chưa rành

gặp nhau muộn, thôi cũng đành
nụ hôn trừ bị hiền lành để đâu

hôn nhau vội, nhớ nhau lâu
lòng theo hoa nở đêm màu nhiệm đêm

ta vờ ngủ gật bên em
em vờ cạo gió để quên, tuyệt vờ

nụ hôn chừng chưa chạm môi
mà nghe nhau nóng thấu đời thanh xuân

Nhắc

em còn nhớ thành phố vui Đà Nẵng ?
nhớ con đường Lê Lợi hiền khô ?
mưa chạng vạng có một người trầm lặng
đứng đợi ai chết cứng tự bao giờ

em đã nói, đã nói gì với gã
lời trái tim, tứ mã nan truy
lòng rách nát đâu dễ gì khâu vá
thơ như sông lặng lẽ biệt ly

tôi biết gã, tôi rất thân với gã
một hiền dân, một đại phú tình yêu
đời lộng lẫy không nhờ phép lạ
nhờ trái tim mãi mãi biết yêu

em làm lỗi, gã cũng cùng làm lỗi
(đời vui thêm nhờ những lỗi lầm)
kịp quay lại máng cỏ xưa, giếng cũ
còn trách chi những kẻ hồi tâm ?

cảm ơn nhé, những con đường Đà Nẵng
cảm ơn em *dung* dị bình thường
tin em biết : gã bây giờ vẫn bánh
vẫn đều đều vun quén yêu thương

Ví Như

ta như triệu nụ hoa
trong bình trời đất nước
hương chờ hồn thi ca

nở đầy lòng thảo mộc

ta như là đám mây
trái đầy trời thâm sữa
gió đưa ta bay bay
qua lòng người mở cửa

ta như cành cây khô
trong lò tình rực rỡ
đời như một sợi tơ
treo ta cùng muôn thuở

Trên Đường Đà Nẵng Qui Nhơn

*tặng Châu Văn Tung, Nguyễn Văn Pháp
Khắc Minh, Trần Hán Hải (Hữu Chí)*

1. Ngủ Trong Vườn Cây Khắc Minh

còn thuốc lẻ đốt cho ta một điều
trần trọc hoài nghe miệng lưỡi vô duyên
đêm đã khuya nhưng lòng chưa ấm chiếu
gối vui buồn, làm sao ngủ cho yên

này anh bạn, thuộc ca dao rất sõi
ngâm cho nghe vài điệu nặng ân tình
trời không trăng nhưng hồn vừa thấp nển
soi mặt nhau cười đợi nắng bình minh

này anh bạn, biết rất nhiều cổ tích
kể nghe chơi những chuyện qui chuyện ma
vườn âm u gió rung từng chiếc lá
nổi da gà sóng lại thưở lên ba

này anh bạn, già một đời tranh đấu
kể nghe coi chuyện trôi nổi điên cuồng
thân còn lại đã cam đành thiếu hụt
lệ muôn đời xin lấp lánh như sương

này ta hỡi, hãy ngủ đi chốc lát
đêm dịu dàng bao bọc ở chung quanh
ơi con chó vu vơ nào đã sủa
nhịp khoan thai là lời chúc phúc lành

này hãy ngủ, gắng ngủ đi các bạn
nắng sẽ lên, đời sẽ gọi lên đường
gói hành lý sẽ giàu thêm kỷ niệm

chuyến đi này mong nhận mặt quê hương

2. Dừng Dưới Chân Đèo Bình Đê

nào xuống cả đây, lũ chúng ta
đường trưa, cầu hồng, xe chưa qua
tiếng chim chọt gọi trong rừng lá
trời rộng, mây dừng theo chúng ta

đó bạn núi cao này mấy tuổi
gió bay, bay mãi, có nhớ nhà
suối quanh chân đá sâu ai vậy
nhịp chảy nghe buồn như thở ra

đó bạn nơi đây trời mấy ngã
một ngày trôi nổi mấy người qua
có ai cũng rụi chân dừng lại
cũng dạo loanh quanh để gọi là...

cũng bắt chước ta tìm phương hướng
tìm hơi người trước, giữa bao la
tìm trong mạch máu ta giọt rượu
ngát ngưỡng muôn đời, ta, lũ ta

đó bạn nơi đây sâu có lại
trong lòng những kẻ thích đi xa
áo cơm nào nhạt tình sông núi
sông núi nào quên kẻ thiết tha

bạn hỡi, hãy xem hoa lá nở
âm thầm như mỗi một chúng ta
vẫn nhen trong trái tim chút lửa
soi ấm muôn đường sẽ vượt qua

3. Thăm Chủ Quán Gió Khơi, Qui Nhơn

lũ ta đến, biển này đang vắng gió
trời thênh thang chiều nắng mênh mông
trên bãi cát vết chân người gọi mãi
lòng ai theo nhen từng gót tình hồng

tiếng sóng nhỏ rao lời mời tha thiết
mặt biển xanh thanh thoát thuở mười lăm
mây lững thững theo nhau đây trời rộng
giọng ta cười tan khói sóng xa xăm

bạn cứ rót, ly này, ly thứ mấy
mừng bạn ta, hay mừng bạn, không sao
chẳng trời nổi nhưng cũng phùng lưu lạc
bạn chúng mình, ai không được lao đao

bạn cứ kê, cái đời vui lận đận
không nhận chìm được hết nỗi chua cay
quá ba mươi, chưa đủ già, để thẹn
cái đời người vẫn đại đại, ngây ngây

mừng cho bạn, vẫn một mình, một ngựa
vẫn đây lưng thơ rượu gió trăng
thân có mối, mong lòng hân hoan gắng
chở hoàng hôn trên đôi cánh nhọc nhằn

còn bạn ta, lũ ong bờ, bướm bụi
trót làm người, nên mãi mãi ăn năn
chút bản phận tầm thường như gông nặng
đời buộc ràng là hạnh phúc hay chẳng ?

bạn cứ rót, ừ, rót đầy như vậy
đĩa chim chiền thơm mùi đất quê hương
nào hãy uống, cùng cho say, cho đã
mừng chúng ta vẫn còn biết yêu thương

bạn cứ rót, ừ, rót đầy thêm nữa
màu bia vàng, màu nắng lụa hoàng hôn
trên mặt sóng, gió biển khơi vừa dậy
trên lòng ta leo lét nỗi cô đơn

nào hãy uống, uống cạn đi các bạn
mai chia tay còn biết gặp nhau không
còn được sống, vẫn thềm giang hồ vật
nổi chân người qua khắp nẻo núi sông

Khói Cơm Chiều

bếp đã nhúm, gạo đã vo sạch sẽ
tôi dọn lòng thổi yêu dấu vào cơm
tay từng ngón chặt chiu từng ngọn củi
lửa chiều vui, tôi đốt cả cảm hờn

này khói biếc, tự do bay đi nhé
tóc tôi dài đâu buộc nỗi phiêu du

tình tôi ghé đầu nặng lòng cánh mỏng
xin bay cao thăm thăm đến nghìn thu

tôi sẽ hát, dù mắt vàng những lệ
tôi sẽ cười dù phôi sắp cạn hơi
khói bát ngát hãy chiều lòng gió đợi
cho tôi theo đến góc bê chân trời

vui như thế, sao chưa ai về đến
cửa trông chờ, tôi mở rộng, van lơn
nắng càng lúc càng vàng trên hiên vắng
ngày từng giây, từng phút ngã sang chiều

cha có mỗi gót đời, con xin công
anh rẽ tay xách, em xin mang
hãy vội bước trên lối chiều trái lựu
trên lòng người chờ đợi những hôn hoan

hãy vội vã, phải không anh hàng xóm
đã ra đi mà không biết tôi sầu
đã ra đi mà không hề hò hẹn
sẽ quay về, khuya. sớm, liếc trộm nhau

hãy vội vã, hỏi những người yêu đầu
tôi không tin ngựa quy vó bên trời
tôi không tin những trái tim tôi thờ
đã úa vàng nằm chờ gió thổi rơi

và đoan chắc, hỏi những người yêu đầu
phải về đây cho tôi thấy tôi cười
trong mắt nhớ tôi giăng ngàn bầy mộng
xin hôn hoan nâng giọt lệ vai người

chắc phải có, người về đây so đũa
trên mâm đồng, san sẻ nỗi tình xưa
cha bạc tóc, anh trán nhăn, chìm nổi
cho tôi hùn trời rộng, những hạt mưa

vui đấy chứ, phải không cha yêu đầu
mo cau vàng, con làm quạt, hầu cha
sung sướng lắm, phải không anh thương mến
giậu trưa hồng, phà khói thuốc lên hoa

khói bát ngát, hãy chịu lòng gió đợi
triệu hạt sầu tôi, đã chín như cơm
ngày hết nắng, tôi bao giờ hết đợi

những người về trong một cõi cô đơn ?

Khai Bút Đầu Xuân

trời trải lụa cho mùa xuân ấm đất
cho tôi về giẫy lại cỏ trong sân
cho chim hót quanh vườn cây nẩy lộc
cho em cười rộn rã giọng chim ngân

đó ai biết, tôi bây giờ mấy tuổi ?
đang nghĩ gì, đang ao ước ra sao
đòi thân mật rủ rê tôi trở lại
sống bình thường như điệu ca dao

nào em hãy góp tay cùng vun xới
nửa sân này, ta ươm cải, trồng hoa
nửa còn lại, ta diu con tập bước
hạnh phúc nào cần tìm ở đâu xa

mỗi buổi sáng mặt trời hồng phải mọc
mỗi đời người, phải hy vọng, đương nhiên
em đồng ý, cần lạc quan để sống
để muôn năm còn mãi tuổi thanh niên

và như thế, tôi có quyền vui vẻ
gia đình tôi, cũng giàu có cao sang
vịt đây ao, gà đây vườn hoa quả
chó băng rào động cựa gọi nhau vang

nào em hãy rót cho tôi bát nước
môi hộ tôi điều thuốc lá vẫn xanh
không có pháo, nhưng bàn tay sẽ đốt
nhạc giao thừa trong lòng mắt long lanh

Đêm Và Giấc Ngủ Ta

nằm, tay co gối đầu
nghe máu rung chân tóc
nghe hồn rung chuông sầu
suốt một đời khổ nhọc

nằm, trùm chăn ngang đầu
chong nển buồn trong mắt
lửa chong trong tim sầu

đến bao giờ được tắt

nằm, duỗi tay quá đầu
chịu thua rồi số phận
xin cho ta một lần
ngủ vùi trong lặn đần

nằm, cong lưng bó đầu
lăn qua rồi lăn lại
thần chết đâu, về mau
ta muôn đời tự tại ?

Tặng Các Em Cô Nhi Viện An Hòa Đà Nẵng

cánh chưa mở nhưng lòng vừa muốn đậu
trên vai hồng những búp tuổi măng non
trên vàng trán của mặt trời dậy sớm
trên môi cười của từng nỗi cô đơn

tôi, chẳng phải là loại chim kỳ lạ
bay tình cờ ghé lại cõi đời em
cũng không phải gã lái buôn vắn điệu
uốn nắn lòng cho ngôn ngữ giàu thêm

tình chân thật là món quà ra mắt
mong các em cho tôi được làm quen
từng viên gạch lót phòng em ngồi học
từng góc giường em trần trọc mỗi đêm

từng tiếng kiếng tay quàng vai tập hát
từng nụ cười Đại đức dạy em ngoan
từng gáo nước Ni cô âu yếm dội
vào hồn em trong suốt nỗi hân hoan

tôi muốn biết, và rất thèm được viết
những hạt com, những chiếc áo hằng ngày
những phép tắc một đời cô nhi viện
những ước mơ không có dịp tỏ bày

hãy gắng nói về những điều đang nghĩ
như đóa hoa vừa mới nở sau vườn
như nước mắt một đêm nào ướt gối
nhớ từng người, từng vách lá, con mương...

các em hãy khóc đi, đừng cố gắng
nuốt lệ vào, nuôi can đảm, cười khan
đời tồn tại cũng đành cơm với áo
lỡ làm người, ai không có bi quan

các em hãy cho tôi cùng dự cuộc
bởi đời tôi nào đã chắc gì hơn
còn cha mẹ chắc gì không lạc lõng
sống một mình không hẳn đã cô đơn

các em chớ cho tôi giàu kiêu cách
sống, suy tư, không chân thật, bình thường
bởi đời vốn đầy đầy điều phi lý
không dối hờn đâu để biết yêu thương

thôi xin lỗi các em, tôi lắm chuyện
ghé vào đây đâu phải để phân trần
điều vẫn dặn lòng mình, là hãy thở
hơi vào người, hơi nhập vào thân

đầu phút chốc cũng sẽ thành vô nghĩa
lần gặp này, xin được nhớ man man
chào các em, chào trăm dòng suối nhỏ
trăm rừng cây vừa phai thuốc khai quang

Tết Ở Tam Kỳ

vẫn đợi mùa xuân như đợi em
vỗ tay mà hát khúc buồn tênh
tết không bè bạn, không hàng xóm
rượu nốc mãi vào, thơ cũng quên

thơ cũng quên rồi, em hỏi em
ngồi đây ta đợi pháo nửa đêm
người không đốt pháo, thì ta đốt
thuốc lá theo đời cháy sáng đêm

cháy sáng đêm, ừ cháy sáng đêm
giao thừa chừng đã đợi trước thềm
mở tâm ra nhé, người phiêu lãng
thơ lốt thơm lưng những bước lên

những bước lên đời, em hỏi em
vào đây, ngồi ghé lấy một bên

chiều hoa ta trải, lòng ta mở
nhập niết bàn theo gió sáng đêm

Thư Cho Lê Vĩnh Thọ Ở Bình Dương

giận đời không buồn nói
bỗng dung nhớ đến mày
(cũng chung phường thơ thần)
viết vội cho mày hay

tao chừ như chiếc bóng
lắc lay trong nắng chiều
đời tặng cho giọt sữa
là bài thơ buồn thiu
còn mày, sao im tiếng
"câm lâu ngày, hoá điên"
ngủ vùi chắc gì được
sống một đời bình yên

nhớ mày, tao muốn viết
thư dài như nhớ nhưng
nhưng thôi, mày đã biết
đôi dòng này, vô cùng...

Tiên Đoán

hơn gì viên sỏi nhỏ
nằm im trên mặt đường
hơn gì một bụi cỏ
một đời già gió sương

tôi ngồi trong một xó
rảnh rang, nghĩ bao đồng
trước sau gì chẳng có
một chiếc giường hư không

trước sau rồi cũng bỏ
thân xác này mệnh mông

Một Giờ Trong Trường Làng

thôi như vậy tôi đã thành thầy giáo

rất hiền từ vui vẻ của các em
khi cầm phấn viết chữ đầu lên bảng
tôi nhủ mình sẽ gắng giữ lương tâm

các em thấy, tóc buồn, tôi đã chải
mặt khô vàng vừa nuôi lại nụ vui
quần áo mới chợt thơm mùi giấy mực
và lòng tôi vừa có những tiếng cười

muốn gọi lớn, này các em thân mến
muốn cầm tay mỗi đứa tặng nụ hôn
muốn đỡ sổ cho mỗi em mười điểm
muốn hoan hô tuổi trẻ đẹp muôn đời

tôi như vậy, sao các em còn ngại
mắt chưa cười cho tôi ké hân hoan
lòng chưa mở cho tôi theo, rất khẽ
lên cùng chim, tha thiết lót tuổi vàng

(mà một sớm mai nào đành bỏ tổ
khi quay về cánh mỗi giọng than van
đầu đã nặng những đá xây phần mộ
hồn đã già trong một cõi hoang mang)

nào hãy gắng, mỉm cười cùng tôi chứ
mắt môi kia không lẽ mất tuổi thơ
trên vách lớp còn rất nhiều vết đạn
trên lòng nhau còn le lói nghi ngờ ?

tôi muốn kể các em nghe nhiều chuyện
tôi đã để dành trong nước mắt, mồ hôi
tôi đã để dành già nửa đời trời nổi
tôi đã để dành trong chính máu của tôi

những chuyện đó biết chừng đâu sẽ góp
một chút hơi thở vỡ hạt suy tư
vẫn còn đọng trong trí xanh lá mạ
vẫn còn nhăn trên trán lựa hiền từ

các em hãy ngẩng cao đầu nắng mới
xòe tay thơm cho năm ngón thông dong
tôi hẹn đặt trái tim tôi vào đó
mong các em nhận một kẻ có lòng

bởi tôi đã đến đây cùng hy vọng
cùng niềm vui còn thơm ngát ước mơ

cùng lá phổi gói trọn niềm yêu dấu
cùng tờ nhật trình gói vật dụng đơn sơ

sân trường hẹp sẽ mở tung giầy thép
các em đùa cho trọn những giờ chơi
ngõ trường thấp sẽ đắp thêm đất mới
guốc giày vang những giọng hát yêu đời

những bàn ghế sẽ được nôm chặt lại
kê từng hàng san sát tuổi mười lăm
da trống mới căng tiếng cười chào đón
góc làng vui như đêm có trăng rằm

sao các em vẫn vòng tay im lặng
nửa giờ qua, tôi chưa giảng một câu
môn quốc sử có lỗi thời không vậy ?
xin cho tôi được trang trọng bắt đầu

tôi hứa chắc không dò bài ai cả
cây thước khô không đập mỗi mặt bàn
nhận ra chứ, tôi sẽ không nghiêm khắc
không thăm dò, không thanh lọc, đa nghi

khi nhận giấy về đây làm thầy giáo
tôi đã nhủ mình: hãy gắng giữ lương tâm
ôi tội nghiệp cho tôi vừa phạm lỗi
mong các em đều vui vẻ bỏ qua

sau mắt kính, tôi cũng vừa tìm thấy
những trái tim kia là những đoá hoa

Trên Nóc Tình Tôi

nằm gói tay em ngủ giấc trẻ thơ
mơ sáng mai mặt trời dậy sớm
chim hót nhiều trên ngọn cây xanh
trên nóc nhà tình tôi vừa lợp lại

sẽ đứng cười trong sân đất sét khô
hút với người láng giềng điếu thuốc rê Cẩm Lệ
bàn chuyện làm ăn
hân hoan như trái tim đều nhịp

sẽ đi quanh khắp bờ ruộng
thăm từng chân lúa non

xẻ từng mạch nước ngọt
mừng thấy những con cá diếc cá rô
mừng thấy những con nòng nọc
mừng thấy đời hồi sinh

sẽ ngồi thong chân dưới dòng thủy lợi
nhai thật mềm những trái keo xanh
bứt lá cỏ, vắn còi thối
nhạc đời vui như đôi mắt em

sẽ ngồi giữa ngô tre
đan chiếc giỏ nuôi gà, nuôi vịt
chiều bình yên gió chờ tóc bay
nghe rất rõ tiếng heo trần mỡ

sẽ đứng dưới gốc đa
thấp que hương bên ông táo vỡ
khăn vải cho mọi người
thật thanh thoi no ấm

sẽ mặc độc chiếc quần đùi
bơi trong dòng sông cái
vớt từng cọng rong xanh
hái từng chiếc hoa súng
nghe con cá tự do
thở vui trên mặt nước

sẽ cười sẽ nói sẽ hẹn sẽ yêu
sẽ làm biết bao nhiêu chuyện khác
như cưới vợ
như sinh con
như làm thơ
như vỡ đất

đừng tưởng vì hy vọng tôi hân hoan
đừng tưởng tôi nói đùa để an ủi
vì chính tôi đã làm thơ
đang làm thơ
những bài thơ dễ dàng
như đốn cây
như cưa gỗ

những bài thơ gồm những câu thơ
nghĩ đâu viết đó
không điểm trang
không nguy trang

không lừa bịp
như tôi yêu em tôi yêu em
không tham lam không vơ vẩn
tôi yêu em tôi yêu em
đừng nhỏ mọn, đừng tò mò
đừng muốn biết em là ai
em là con trai hay con gái
vì tôi đã yêu em đã yêu em

trên óc tình tôi có tổ se se
trên óc tình tôi có cặp thần lẩn
có cặp chuột nhắt
có cặp nhện
đang yêu nhau đang yêu nhau

trên óc tình tôi có lá thư người bạn cũ
báo tin vừa sinh con trai
vừa dạy thêm giờ ở trường làng đã dựng lại
trên óc tình tôi có dàn bí dàn bầu
dàn mướp xanh âm áp

trên óc tình tôi
có những sợi tơ vàng trên khung vải mới
có những sợi lát hồng đang dệt chiếu hoa
trên óc tình tôi

trên óc tình tôi
đang rực rỡ mặt trời
đang hùng vĩ Việt Nam
trên óc tình tôi
trên óc tình tôi
lấp lánh giấc mơ

Rước Mẹ Đầu Năm

vẫn chùng đó trên mâm cơm cúng mẹ
đĩa rau xanh, cái bánh trắng nướng vàng
và đôi đũa còn thơm mùi tre mới
và nước trong, trong chén ố thời gian

con quì gối bàng hoàng không dám lạy
pháo bên nhà hàng xóm nổ vang vang
nén chua xót, ngưng ngưng con đốt nến
đốt hương xin mẹ gắng hiều cho cùng

thân trôi nổi đã tròn ba mươi tuổi
chẳng còn gì để dâng mẹ hôm nay
tấm thân thể mẹ nâng niu sinh nở
cũng bán một phần lây lắt qua ngày

mẹ kính yêu, cho con qui bên mẹ
học một đời trong sạch bao dung
dầu đời rách không lọc lừa gian lận
dầu đời đau không thán oán điên khùng

mẹ hẳn biết con vẫn cười vẫn nói
vẫn cho đời sức sống tự nhiên
qua hơi thở, qua dòng thơ chân thật
dầu nhiều khi ướt sũng lệ ưu phiền

mẹ kính yêu, cho con qui bên mẹ
chiều cuối năm trời gió lạnh vô cùng
con sẽ gắng viết thêm bài thơ mới
thay cổ bản, dâng lên mẹ bao dung

mẹ kính yêu, con đã qui bên mẹ
qui trang nghiêm trong cõi trống không
gối không đụng mặt đất người đi đứng
nhưng lòng như đang bên mẹ phiêu bồng

Trên Vàng Trán Hoàng Hôn

thêm một ngọn nến buồn vừa được thắp
trong đời cha le lói nỗi đau thương
thêm ngàn giọt sương buồn vừa lấp lánh
trong đời cha chẳng chịt vết thương

con cung kính dâng mừng lời chúc thọ
xót xa này mong cha hãy lượng tha
tình con rót chưa đủ thơm men rượu
lòng con mừng chưa nở nổi nụ hoa

cha yêu quý, làm sao con nghe hết
tiếng thở dài len lén lẫn vào tim
cha yêu quý, làm sao con biết hết
những buồn đau cha vẫn giấu trong tim

con xấu hổ vẫn vụng về khờ dại
chưa dám hôn tay, chưa dám cảm ơn
lòng hiếu thảo vẫn ngại ngần khách sáo

nên âm thầm như một kẻ vô ơn

cha yêu quý, làm thế nào được khóc
một lần thôi trên vầng trán hoàng hôn
cho ngàn nét nhọc nhằn phai dấu bụi
cho tuổi đời cha đứng vững bên con

bảy mươi tám năm qua rồi có phải
cha chưa già, cha vẫn trẻ trong con
xin nước mắt hãy cho tôi nhuộm tóc
một đời người sắp vĩnh viễn cô đơn

bảy mươi tám năm qua rồi có phải
ngọn nến hồng, thêm ngọn nữa sang năm...

Tôi Sẽ Còn Làm Thơ

cùng mặt trời mọc sau một ngày mưa bão
cùng mặt trời mọc sau một đêm mù lòa
tôi viết một bài thơ
cho một người nào đó
có thể em
dù tôi chưa biết tên quen mặt
nhưng đã nhớ nhung

tôi tự hỏi bài thơ sẽ nói những gì
để đừng lặp lại
tôi yêu em
và buồn bã

đã có nhiều người hỏi tôi
chả lẽ cả cuộc đời anh chỉ làm thơ ?
chỉ xếp đặt nhạc điệu ?
và trưng bày hình ảnh ?
mà không viết một cái gì khác ?
ví dụ truyện ngắn, truyện dài
ví dụ kịch bản ?

thói quen, tôi chỉ cười
và bây giờ cũng không viết ra nội dung nụ cười đó

tôi thích làm thơ
tôi sẽ còn phải làm thơ
ước chi mọi người đều biết
nỗi lo sợ của tôi

nếu có ngày bỏ cuộc
tâm hồn tôi sẽ già nua
trái tim tôi sẽ chai đá
tôi còn yêu
tôi còn phải làm thơ
tôi còn phải làm thơ
tôi còn yêu mãi mãi
tôi không thể nào già
tôi không thể nào khô héo

tôi không tìm thuốc trường sinh
tôi không ngụy trang nuôi tuổi trẻ
nhưng thơ tôi làm tôi trẻ trung
nhưng thơ tôi làm tôi bất tử
và trái tim tôi
và tâm hồn tôi
là thơ
là thực phẩm nuôi tuổi trẻ

tôi vẫn còn phải làm thơ
như vẫn còn phải yêu mọi người
em có biết
bài thơ này tôi viết từ sớm mai
ngay khi thức dậy
cùng mặt trời
chưa súc miệng, chưa đánh răng
đầu óc nặng nề cơn sốt
nhưng có sao đâu
tuổi trẻ hùng vĩ làm tôi khỏe mạnh
tình yêu bát ngát làm tôi thơm tho
làm sao tôi thắc mắc băng khuâng
làm sao tôi trách móc
thằng Ngoạn, thằng Xuân, thằng Nôi, thằng Lýt
những thằng bạn mới quen từ mấy tháng nay
đứa đi đánh *billard*
đứa nằm co ngủ
đứa chống nạng nhìn trời
đứa bó gối thờ ra, tập làm gã thất tình, thất nghiệp
chẳng đứa nào được biết
một bài thơ đang ra đời
từ trái tim một người ba mươi tuổi
từ trái tim trẻ trung
mới đập những nhịp đầu tiên
và em nữa
em có biết bài thơ
những bài thơ không mục đích của tôi

những bài thơ bông lông
những bài thơ cầu bơ cầu bắt
như tác giả của chúng
như cái đại khờ điên khùng của tuổi trẻ
thật dễ thương
thật rục rĩ phải không em ?

tôi vẫn phải làm thơ
những bài thơ không trau chuốt
những bài thơ tự nhiên
như yêu thương như nhớ nhung
những bài thơ bồi bổ cho tuổi trẻ
và ngược lại
những bài thơ trong tủ sách quý giá nhất của con người
những trái tim
ôi thơ, những thơ của tôi

Ngoạn đã đi đánh **billard**
Xuân vẫn còn nằm co ngủ
Nôi đứng chống nạng nhìn trời
Lýs đang tập làm gã thất tình
còn em ?
thôi, tôi cũng vừa tìm ra
em chính là
bài thơ tôi đang viết
rục rĩ trời phương đông
còn tôi,
tôi đã muôn đời bắt tử
nên không tìm ra trái tim

Đêm Mưa Về Hội An

đêm. trở lại, mưa sa mù Phố cũ
đường hoang vu thao thức ánh đèn vàng
dáng âm thầm muôn thuở của Hội An
bước khe khẽ sợ phố phường thức giấc

gió tha thướt vỗ trăm lời thân mật
mừng ta về thăm lại ấu thơ xưa
lặng nhìn nhau, Phố đã nhận ra chưa ?
ta vĩnh viễn một thằng con bất hiếu
thân phiêu bạt, giờ đây lòng trái chiếu
bước băng khuâng xin thăm tạ ơn đời
ba mươi năm hồn thả sợi tình lơ lửng
bao giờ buộc đời ta vào với Phố ?

cây nghiêng bóng cho lá cùng đi dạo
cùng ta qua, qua mấy nẻo u buồn
lòng nhẹ nhàng vương trong sợi tơ vương
Phố trầm lặng, Phố của ta thuở trước

mùi đất ẩm chuốc cho hồn say khướt
giọt mưa bay nồng giọt rượu sum vầy
ta đã về, ừ, ta đã về đây
về với Phố, với Hội An già cả

thân mệt mỏi hồn lâng lâng chưa ngã
nhưng cho ta ngồi ghé bên Chùa Cầu
nhà cũ ta chừ chẳng biết nơi đâu
ta chỉ nhớ cây vông đồng trước ngõ

ta chỉ nhớ một cửa hàng nho nhỏ
mẹ ta ngồi chào hỏi những người qua
trước những món hàng như những nụ hoa
nay tất cả chỉ mờ mờ kỷ niệm

ta chỉ nhớ tiếng chuông chùa Phước Kiến
dụ dỗ lòng cậu bé tập băng khuâng
chiều trên sông, nắng trải lụa quanh chân
ta vốc nước vui đùa cùng lũ cát

nhớ một thuở mê cháu Trần Quý Cáp
may chưa yêu, nên chưa được thất tình
thơ chưa sâu, đời chưa biết lên đênh
(chừ người đẹp, chắc đã đầy bồn phận ?)

còn riêng ta vẫn cuối trời lặn đặng
cõng câu thơ theo nhịp bước so le
tưởng thành danh, ngó lại, có ai dè
trống hóc cả khoảng đời không dừng lại

chừ về thăm, Hội An ơi đừng ái ngại
cảm ơn đêm gió bụi bên xe đò
đưa con xưa, gã du khách tò mò
lim dim mắt, chông lòng nhìn phố cũ

Phố trầm lặng, Phố sâu nghiêng phủ dụ...
ta đi đây, lặng quạng bước giang hồ
hương cao lâu tưởng tượng trở ra thơ
đâu dễ khóc, Hội An ơi nào phải lệ

đêm mưa ấy, suốt đời ta đâu dễ...

Bình Minh Hạnh Phúc

vẫn thường viết vào những ngày ngã bệnh
hay con đau là hôn phách nàng thơ ?
hay khổ quá muốn bám vào ngôn ngữ
trôi vu vơ cho đời đỡ bơ phờ

các con biết: ba, hoàng hôn của tuổi
ba nuôi lăm năm mang lột con người
vuốt mặt mũi từng đêm ba đánh đuổi
con ngựa sâu vẫn không chịu quay lui

ba nằm đây, mệm ra nhom nhóp bụi
áo quần nhàu, hăm hấp những mồ hôi
ánh nắng lọt qua từng khe vách hở
cũng chỉ vàng như da thịt ba thôi

trên bậc cửa các con ngồi vọc cát
bé Hoà Bình múc cháo bán cho em
Thạch Bích mếu, Thạch Bích đòi chiếc muỗng
Quốc Bảo gờm : "tao sẽ cốc cho xem..."

các con nói, các con cười, các con khóc
giọng vô tư nghe chua xót vô cùng
ôi các con những mầm xanh của hạt
những vì sao cao nhất giữa không trung

ba muốn gọi các con vào ngắm mãi
khuôn mặt hiền của tuổi thần tiên
rực rỡ quá, những hàm thơm răng sữa
hãy cắn vào ba cho da thịt đã ghiền

cho ba thấy ba vẫn còn trẻ lắm
vẫn còn giàu hạnh phúc và tương lai
càng trôi nổi càng thêm giàu vốn sống
và các con chính là những đường dài

mà chắc chắn rồi đây ba phải vượt
phải đi hoài theo mỗi tuổi các con
đời vẫn đẹp vì các con vẫn lớn
như mặt trời rực rỡ ở phương đông

ba đang bệnh, nhưng không sao đâu, Quốc Bảo
không sao đâu hỡi Thạch Bích, Hoà Bình

chưa đủ lớn pha cho ba cốc sữa
nhưng các con là những viên thuốc trường sinh

ba đã uống, và đang cần phải uống
cho chóng lành để hôn hít các con
để hai buổi đánh đu cùng chữ số
bán mệt nhoài mong đổi áo com

các con lớn, hãy lớn lên từng bữa
cho má các con cười, trẻ lại vài năm
hỡi các con, hỡi bình minh hạnh phúc
ba chợt nghe người bình phục hôm nay

Bài Thơ Cho Quảng Trị

hơi bát ngát còn thơm hai lá phổi
máu ấm nồng vẫn sáng tim thương yêu
tôi tha thiết phiêu du ra Quảng Trị
đạo vòng vòng trong thành phố buồn thiu
đạo quanh quần trong trời nồng khói đạn
đạo cho tàn cho nát cõi tịch liêu

hỡi Quảng Trị, xứ địa đầu chia cắt
xứ ngập dòng máu bốn đất thiêng
xứ nước mắt úng vàng cây cỏ
xứ ba chìm bảy nổi ngựa nghiêng
hỡi Quảng Trị, tôi xin về ra mắt
từng tay câu, từng viên sỏi, từng ngọn cây
từng quán cóc, từng đình làng, từng công chợ
từng vạt nắng chiều, từng thước gió heo may

Quảng Trị hãy nhận tôi, như chàng rể
rất lôi thôi nhưng cũng rất hiền lành
rất dật dờ nhưng cũng rất tinh ranh
sẽ không dại lên thành Đỉnh Công Tráng
sẽ không dại vượt qua dòng Thạch Hãn...

tôi chắc chắn sẽ ngồi trong quán bún
của mẹ Ba ngồi bán dưới gốc cây
để chờ đợi đôi ba người bạn trẻ
tôi tin rằng sẽ được gặp đêm nay

sẽ được gặp để biết nhiều về Quảng Trị
biết những người em trường nữ Phước Môn
những người em nuôi chim trong cỏ hòng

lú lo hoài nên rất ít biết hôn

Quảng Trị hồi, người bây giờ xơ xác
nhưng mai sau chắc chắn hồi sinh
bởi người có cả triệu người yêu dấu
cả triệu người còn vững niềm tin

súng đạn mạnh tâm hận thù chủ nghĩa
đâu dễ ăn mòn lóng thịt quê hương

tôi, chàng rể huyệt chân của Quảng Trị
với hành trang vồn vẹn một tấm lòng
và bài thơ tình vớ vẩn thông dong
tôi đi dạo với chiều mưa sáng nắng

lý tưởng tự do áo quần khoai sắn
thơ với tình yêu đều quý như nhau

Quảng Trị ơi , tôi vừa biết nguyện cầu

Đà Nẵng Thời 1973

sao em vẫn hành hạ ta như vậy
chưa cho ta thay màu giấy viết thư
nét chữ buồn vẫn là bướm hiền từ
chưa là lũ chim xanh truyền nụ biếc
chưa là lũ mây đan bài tứ tuyệt
mà nội dung chỉ hai chữ YẾU EM
giản dị như ngày tắt nắng làm đêm
giản dị như trái tim trong lồng ngực

sao khó vậy hồi cô em Thủ Đức
hồi cô em ta gặp ở quân trường
một sớm mai vàng lòng ẩm mù sương
em đã hỏi ta về chuyện mưa nắng
em đã hỏi ta về chuyện Đà Nẵng
nơi em nguyện mai một đến làm dâu
và sẽ dâng ta hương vị nụ hôn đầu

ta vẫn nhớ, hồi cô em Thủ Đức
ta vẫn nhớ để đêm đêm thao thức
kể cùng em chuyện cây lá nơi này
kể cùng em chuyện Đà Nẵng ngày nay
mây với gió, vật cùng người, tất cả...

cổ họng khô, uống cầm chừng nước lã
ôi quê hương ta xin vẽ lên thơ
chút đỉnh ba hoa, tài nghệ phát phơ
phơi ra hết nỗi tình ta ngỡ nghệch
vụng dại đó mong đời tha thứ hết
nào mời em, vui gót về làm dâu
rượu nổi ly, thơ chênh choáng bắt đầu
Đà Nẵng hơi, tiếp viên ta, can đảm....

em Thủ Đức, hãy đến đây từ buổi sáng
bằng xe đò Tiến Lực hay Phi Long
giữ áo trong tay, gió gói trong lòng
để đủ sức thở qua từng dãy phố

vâng, trước nhất ta mời em đi dạo
trên con đường xanh bóng lá Quang Trung
cây giăng tay nổi nhịp võng vô cùng
đưa ta giữa bông bênh yêu với nhớ
uống chút mật môi ta cho bớt sợ
cái tình yêu mỗi lúc một bao la
cái con đường mỗi lúc một tinh ma
cứ quyến rũ người yêu nhau...đi dạo

em Thủ Đức lạ gì những góc phố
những ngã tư với đèn đỏ đèn xanh
người cảnh sát hiền pha chút tinh ranh
cái hình ảnh như sao y chánh bản
cái hình ảnh quá quen nên hết chán
nhưng làm sao tìm được nét tuyệt vời
dù một chút màu, một tinh tỵ thời
để em đến, dễ nhận ra Đà Nẵng
để em thấy trong màu vàng của nắng
cái nồng nàn hơi thở Quảng Nam
cái thơ ngây, chất phác, dịu dàng
của người Quảng, người anh hùng nhẵn nại
của người Quảng, vang danh vua hay cãi
nhưng bao giờ cũng rộng lượng bao dung
đất Quảng Nam, đất mọc anh hùng
trên sỏi đá vẫn bùng bùng sức sống

em đã đến, với hành trang là giấc mộng
thật đơn sơ nhưng quá đổi dễ thương
ta làm sao vẽ hết những con đường
để em đỡ lạc hơi, hoài gót ngọc

em đã đến với cụm mây trên tóc

bay lang thang vào viếng Cổ Viện Chàm
những tượng đá buồn, những khuôn mặt màu lam
đã thao thức mấy trăm đời u uất
hình với bóng của một thời tủi nhục
linh hồn ai đứng đợi những ai đây
đổ lòng em đuối được nỗi chua cay
cứ đột kích âm thầm vào đôi mắt
cứ khéo léo đôi bàn tay xếp đặt
vào lòng người cõi ray rút hoang mang
cõi hoang vu, ôi cõi Cổ Viện Chàm
cõi độc đáo, ta thêm mê Đà Nẵng

em Thủ Đức, thích gì, ta sẽ tặng
nửa dốc Cầu Vòng, hay một khoảng bờ sông
cửa chính Chợ Hàn, hay xóm Nại hiên Đông
hay dãy phố trên đường Trần Hưng Đạo
hay tất cả đất trời đây huyền ảo
cái hơi người Đà Nẵng thổi hôm nay

ta tặng em với cả trái tim này
em không nhận ? ta tặng ai cho hết ?
sân vận động Chi Lăng đang mỗi một
đình Hòa Bình, sào huyết của đế giun
thư viện ốm đau, thư viện buồn buồn
đói sách vở sinh ra người rũ rượi

ta bán hết...để lấy tiền uống rượu
để in thơ...ôi Đà Nẵng thân yêu
ta thương người, ta thương biết bao nhiêu
thương từng bến xe đò, từng quán cóc
thương tất cả các trường trung tiểu học
thương tiếng rao hàng trôi nổi một giờ khuya
thương bác phu xe mô hôi đổ đầm đìa
thương em bé đánh giày ghiền thuốc lá
thương xe rác mỗi ngày một già cả
thương đời người càng lúc càng điêu linh

có kẻ với em mới biết lòng mình
thương Đà Nẵng, yêu Quảng Nam đến thế
yêu để nhớ, thương để buồn, có thể
Đà Nẵng ơi, ta biết nói gì hơn
quá đông dân nên quá dễ cô đơn
quá hào nhoáng nên tận cùng rách nát

em Thủ Đức, xin em đừng kinh ngạc
tiếng thất thanh trên công lộ ban ngày

chuyện bình thường của thành phố hôm nay
là cướp giật, là hành hung, bắt bớ...

đời thường rửa lũ làm thơ cao ngạo
em tin không, em Thủ Đức hiền lành ?
gần suốt đời ta lẫn quẩn loanh quanh
trong ngôn ngữ cũng buồn như đáy mộ

chừ em đến, rủ ta cùng bát phở
cùng tham quan cái đại học ngày mai
có vô tư cũng nhuốm chút u hoài
ta xin góp đôi tay làm chiếc ghé

đời ta đó, đời của con nắng xế
lang thang hoài rồi vào ngực áo com
Đà Nẵng dạy ta không được cầm hờn
chỉ được phép buồn chung thân đối bóng

em Thủ Đức, hãy ngồi đây mà ngóng
lũ bạn ta, một đám tuổi thanh niên
không dám tin vào sách vở thánh hiền
mà vẫn phải hành nghề dạy học
mà vẫn phải phôi lòng cho người đọc
buồn không em, em Thủ Đức thân yêu

em đến đây theo nắng sáng qua chiều
đạo đã hết phố buồn vui Đà Nẵng
mà chưa hết tâm hồn ta trầm lặng
hỡi bé ngoan, thôi còn nói gì đây
giới thiệu cùng em về thành phố lớn này
mà vợ vẫn đôi ba dòng vô nghĩa
bởi hồn ta bây giờ như nghĩa địa
mỗi một ngày chạt những xác ma
và thành phố này dường như cứ cách xa
nỗi ám áp của đất trời vinh hiển
ôi Đà Nẵng nhờ người ta hiện diện
ta nhờ người có những người tình
được nói về người như được nói tới chính mình
ta sung sướng trôi cùng thơ bát ngát
dù khổ nhục suốt đời ta vẫn hát
bài ngợi ca nhan sắc của quê hương

muốn kể thêm tên gọi những con đường
những gốc rễ, những địa danh rất lạ
nhưng thôi nhé, những cành cây, những chiếc lá
ta đã nằm trong mỗi một các em

hơi thở ta đã mang đủ họ tên
của Đà Nẵng đi trong đời vời vợi

em Thủ Đức, hãy đến đây, ta chờ đợi
Đà Nẵng chờ được đón một nàng dâu
rước em về thơ trải tận ngàn sau...

Trên Vuông Chiếu Đời Ta

không biết ta buồn hay ta vui
ta què, ta cụt, chớ chưa đi
phôi ta nào phải bầu trời rộng
sao có mây sầu bay ngược xuôi ?
tiết kiệm ngồi không đành tắt điện
trắng đêm muỗi đốt phải rung đùi
phải chi qua khỏi thời kiêng cử
vào ấm vợ nằm e cũng vui

lạ quá sao trời không nổi gió
tháng ba sao nắng cháy da người
rảnh rang đâu dễ nằm co ngủ
muốn viết bài thơ nhưng cứ lười
lười thấy lười nghe lười nghĩ ngợi
biết đâu khỏi bị thể nhân cười
ba mươi lăm tuổi già như đất
còn kiếp trâu cày đến mấy mươi ?

lạ quá sao ta không chịu chết
trong trăm lần dự trận săn người
còn đây mảnh đạn sau vai trái
trời lạnh, tưởng chùng tay đã xuôi
còn đây tiếng nổ trong tim đập
giấu mặt vào đâu trốn ngậm ngùi ?
than ôi người bạn trời Việt bắc
đã cưỡng bách ta phải giết người

lạ quá sao ta không chịu ngủ
đêm dài, đêm vắng, đêm tối thui
hình như ai gọi ta đầu ngõ
giọng của ma trời, giọng của hời
thôi được, bạn hiền, bàn chân gỗ
gắng dạo một vòng, ta với người
non sông nào rộng hơn buồn khổ
hạnh phúc nào hơn đêch cần đời

bỗng nhớ cha già trong cửa đợi
mắt vàng theo nắng trải lòng phơi
rùng vai nhốt gió chiều làm bạn
hồn bùa quanh trời nghe lá rơi
cô đơn đầy chén cơm qua bữa
thương nhớ cam lòng nuốt cảm hơi
ba năm không thấy thằng lãng sĩ
ngẩng mặt trông nhờ chút mây trôi
bảy năm xa cách thằng du sĩ
lòng mở cho tình qua bể khơi
ô hô hai gã con trai đó
sẽ nhuộm đầu ta được mấy đời ?

bỗng nhớ cả trăm thằng bạn cũ
mỗi thằng phiêu bạt mấy mươi nơi
Huy Giang đã hết đau bệnh phổi
và vẫn làm thơ ngợi ca đời ?
Thục Hiền của bạn còn đâu đó
thơ tiễn Hường xưa vẫn sáng ngời
tình phụ xuôi cho mày yêu nước
ngờ đâu kiếp lính chẳng đón mời

còn người, thi sĩ Phan Duy...hỡi
có còn vờ điếc với vờ đui
trăm giây xiềng xích nào dễ trói
máu đỏ xôn xao trái tim người
chỉ tội vợ người sang thuyền khác
sóng đời nổi gió chẳng cho xuôi
chỉ tội con người chưa biết mặt
một tên du tử giữa chợ đời

bỗng nhớ đến tên Hà nguyên Thạch
đi đâu hay đắp chiếu ngủ vùi
lâu nay sao chẳng làm thơ nhỉ
yêu quá cho nên đã đổ lười ?
hay là cơm áo chưa vừa phải
xe ngựa đua tài phải tới lui
(tao nói điều này e không phải
nhưng tin mày không giận, mà cười)

bỗng nhớ Đynh hoàng Sa thường nói:
ho hen nhiều lúc thế mà vui
ba mươi bảy ký còn đi lính
vẫn sống nhăn răng thế mới cừ !
giờ thì bạn đã đi làm báo
ở thủ đô rồi, thế mới tươi

giờ thì bạn đã quên bè bạn
(bạn bè như thể đám đười ươi)

bỗng muốn học đòi Phan Kim Thịnh
mua văn bán rẻ lại cho đời
không tiền lấy phôi ra làm vốn
mực cạn xin hòa chút mồ hôi
giấy khan xin trải lòng làm giấy
chữ nghĩa đời này được mấy mươi
mai sau thấp nền trong trời tối
trái chiều hoa nằm đọc sách chơi

bỗng muốn noi gương Lê Vĩnh Thọ
mười năm lưu lạc khắp quê người
gỗ đầu bọn trẻ truyền chữ nghĩa
lý tưởng hô hào cho hả hơi
áo cơm đâu dễ chi ràng buộc
tiếng gọi tự do vẫn sáng ngời
chưa chết vẫn còn chưa bỏ cuộc
máu bầm nhưng máu vẫn chưa vơi

bỗng muốn như thằng Vũ Hữu Định
càng nghèo càng đói càng rong chơi
lang thang với lũ-con-hè-phố
còn có ai hơn ? họa có trời
vá víu lòng sầu thơ với gạo
chê tình nhau buộc lại tao nôi
hát ca thay thế lời cầu nguyện
thượng đế quên nhìn lũ bỏ rơi ?

bỗng muốn, bỗng thèm, ôi bỗng muốn...
muôn năm ta làm mãi con người
không hờn, không giận, không buồn chán
sao cố cười mà vẫn chẳng vui ?
thôi thế nguy rồi, ta buồn quá
lạc quan cho mấy cũng kêu trời
sao ta không chết như Sa Mạc *
khi mới vừa tròn tuổi hai mươi

giờ thôi lỡ hết, thôi lỡ hết
thơ với con ta đã ra đời
thơ với con ta vừa thắm nụ
nữ nào nhắm mắt với tay xuôi
ôi con ta đó, ba giọt nước
ba chiếc sao treo giữa đỉnh trời
ta phải sống đây, ta phải sống

hoan hô đời sống các bạn ơi
hoan hô như thể Hồ Thành Đức
năm ngoái gặp ta đã rĩ hơi :
" hai ta một tuổi canh Thìn đây
sang năm giàu có đã đến thời "

thật đúng y bon, chàng họa sĩ
ta đang giàu có tiếng kêu trời
thuốc không được hút, rượu không được uống
người yêu nhiều chỉ để ngắm thôi
thôi nhé, thôi đành yên phận vậy
nằm buồn vợ vẫn viết bậy chơi
tình dài giấy đất in chi thấu
viết đề mà chơi, viết đốt chơi
mai sau ta trở thành thi bá
đầu chết, hậu sinh cũng bắt ngòi
nhớ đề cho ta vuông chiếu rộng
ta mời bè bạn của ta luôn

(* Nguyễn Nho Sa Mạc)